

ZAKON O RATIFIKACIJI KONVENCIJE UJEDINJENIH NACIJA O PRAVIMA DETETA

(„Službeni list SFRJ – Međunarodni ugovori“, broj 15/90 i „Službeni list SRJ – Međunarodni ugovori“, br. 4/96 i 2/97)

Generalna skupština UN, 20. novembra 1989.

KONVENCIJA O PRAVU DETETA

(Prečišćen tekst sa ugrađenim Amandmanom)

Države članice ove konvencije,

Smatrajući da, u skladu sa principima proklamovanim na Povelji Ujedinjenih nacija, priznavanje urođenog dostojanstva i jednakih i neotuđivih prava svih pripadnika ljudske zajednice predstavlja osnovu slobode, pravde i mira u svetu,

Imajući u vidu da su narodi Ujedinjenih nacija u Povelji ponovo potvrdili veru u osnovna prava čoveka i dostojanstvo i vrednost ljudske ličnosti i odlučili da doprinose socijalnom napretku i podizanju životnog standarda u većoj slobodi,

Svesne da su Ujedinjene nacije u Opštoj deklaraciji o pravima čoveka¹⁾ i međunarodnim paktovima o pravima čoveka²⁾ proklamovale i saglasile se da svakom pojedincu pripadaju sva prava i slobode sadržane u njima, bez obzira na rasu, boju kože, pol, jezik, veroispovest, političko ili drugo ubeđenje, nacionalno ili socijalno poreklo i imovinsko stanje, rođenje ili drugi status,

Podsećajući da su Ujedinjene nacije u Opštoj deklaraciji o pravima čoveka proklamovale da detinjstvu pripada posebna briga i pomoć,

Uverene da porodici, kao osnovnoj jedinici društva i prirodnoj sredini za razvoj i blagostanje svih njenih članova, a posebno dece, treba da bude pružena neophodna zaštita i pomoć kako bi mogla u potpunosti da preuzme odgovornosti u zajednici,

Svesne činjenice da dete, u cilju potpunog i skladnog razvoja ličnosti, treba da raste u porodičnoj sredini, u atmosferi sreće, ljubavi i razumevanja,

Smatraju da dete treba da bude u potpunosti pripremljeno da živi samostalno u društvu i da bude vaspitano u duhu ideala proklamovanih u Povelji Ujedinjenih nacija, a posebno u duhu mira, dostojanstva, tolerancije, slobode, ravnopravnosti i solidarnosti,

¹ Rezolucija br. 217 A (III)

² Rezolucija br. 2200 A (XXI), prilog

Imajući u vidu da je potreba za posvećivanjem posebne brige za dete iznesena u Ženevskoj deklaraciji o pravima deteta iz 1924. godine³⁾ i u Deklaraciji o pravima deteta koju su usvojile Ujedinjene nacije 1959. godine⁴⁾ i priznata u Opštoj Deklaraciji o pravima čoveka, u Međunarodnom paktu o građanskim i političkim pravima (posebno u čl. 23. i 24), u Međunarodnom paktu o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima (posebno u članu 10) i u statutima i odgovarajućim instrumentima specijalizovanih agencija i međunarodnih organizacija koje se bave zaštitom dece,

Imajući u vidu, kako je naznačeno u Deklaraciji o pravima deteta koju je usvojila Generalne skupština 20. novembra 1959. godine, da su "detetu, s obzirom na njegovu fizičku i mentalnu nezrelost, potrebni posebna zaštita i briga, uključujući odgovarajuću pravnu zaštitu, kako pre tako i posle rođenja"⁵⁾,

Podsećajući na odredbe Deklaracije o socijalnim i pravnim principima koji se odnose na zaštitu i blagostanje dece, s posebnim osvrtom na nacionalno i međunarodno starateljstvo i usvojenje⁶⁾, Pravila Ujedinjenih nacija o standardnom minimumu u maloletničkom pravosuđu (Pekinška pravila)⁷⁾ i Deklaraciju o zaštiti žena i dece u slučaju vanrednog stanja i oružanog sukoba⁸⁾,

Svesne da u svim zemljama sveta ima dece koja žive u vanredno teškim uslovima i da je takvoj deci neophodna posebna briga,

Uzimajući u obzir značaj tradicija i kulturnih vrednosti svakog naroda za zaštitu i skladan razvoj deteta,

Svesne značaja međunarodne saradnje za poboljšanje uslova života dece u svim zemljama, posebno u zemljama u razvoju,

Saglasile su se o sledećem:

DEO I

Član 1.

Za svrhe ove konvencije, dete je ljudsko biće koje nije navršilo osamnaest godina života, ako se, na osnovu zakona koji se odnosi na dete, punoletstvo ne stiče ranije.

³⁾ Časopis Lige naroda, poseban dodatak br. 21, oktobar 1924. Godine, str. 43,

⁴⁾ Rezolucija br. 1389 (XIV)

⁵⁾ IBID, preambula

⁶⁾ Rezolucija br. 41/85, prilog

⁷⁾ Rezolucija br. 40/33, prilog

⁸⁾ Rezolucija br. 3318 (XXIX)

Član 2.

1. Države članice ove konvencije poštuju i obezbeđuju prava sadržana u Konvenciji svakom detetu pod njihovom jurisdikcijom, bez ikakve diskriminacije i bez obzira na rasu, boju kože, pol, jezik, veroispovest, političko ili drugo ubeđenje, nacionalno, etničko ili socijalno poreklo, imovno stanje, onesposobljenost, rođenje ili drugi status deteta ili njegovog roditelja ili zakonitog staratelja.

2. Države članice preduzimaju sve potrebne mere kako bi se obezbedila zaštita deteta od svih oblika diskriminacije ili kazne zasnovane na statusu, aktivnostima, izraženom mišljenju ili ubeđenju roditelja, zakonitih staratelja ili članova porodice deteta.

Član 3.

1. U svim aktivnostima koje se tiču dece od primarnog značaja su interesi deteta bez obzira na to da li ih sprovode javne ili privatne institucije za socijalnu zaštitu, sudovi, administrativni organi ili zakonodavna tela.

2. Države članice se obavezuju da detetu obezbede takvu zaštitu i brigu koja je neophodna za njegovu dobrobit, uzimajući u obzir prava i obaveze njegovih roditelja, zakonitih staratelja ili drugih pojedinaca koji su pravno odgovorni za dete i preduzimaju u tom cilju sve potrebne zakonodavne i administrativne mere.

3. Države članice se staraju da institucije, službe i ustanove koje su odgovorne za brigu ili zaštitu dece budu u skladu sa standardima koje su utvrdili nadležni organi, posebno u oblasti sigurnosti i zdravlja i broju i podobnosti osoblja, kao i stručnog nadzora.

Član 4.

Države članice preduzimaju sve odgovarajuće zakonodavne, administrativne i ostale mere za ostvarivanje prava priznatih u ovoj konvenciji. U vezi sa ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, države članice preduzimaju takve mere maksimalno koristeći svoja raspoloživa sredstva, a gde je to potrebno, u okviru međunarodne saradnje.

Član 5.

Države članice poštuju odgovornosti, prava i dužnosti roditelja ili, ako je takav slučaj, članova šire porodice ili zajednice, kako je predviđeno lokalnim običajima, zakonskih staratelja ili drugih lica zakonski odgovornih za dete, da na način koji je u skladu s razvojem sposobnosti deteta obezbede, upute i usmeravaju dete u ostvarivanju njegovih prava koja su priznata u ovoj konvenciji.

Član 6.

1. Države članice priznaju da svako dete samim rođenjem ima pravo na život.
2. Države članice obezbeđuju u najvećoj mogućoj meri opstanak i razvoj deteta.

Član 7.

1. Dete se prijavljuje odmah nakon rođenja i od rođenja ima pravo na ime, pravo na staranje, državljanstvo i, ako je to moguće, pravo da zna ko su mu roditelji i pravo na njihovo staranje.
2. Države članice obezbeđuju ostvarivanje ovih prava u skladu s nacionalnim zakonom i svojim obavezama u skladu s odgovarajućim međunarodnim instrumentima iz ove oblasti, posebno u slučajevima u kojima bi dete inače bilo apatrid.

Član 8.

1. Države članice se obavezuju da poštuju pravo deteta na očuvanje svog identiteta, uključujući državljanstvo, ime i porodične veze, kako je to priznato zakonom, bez nezakonitog mešanja.
2. U slučajevima kada je dete nelegalno lišeno nekih ili svih elemenata svog identiteta, države članice pružaju odgovarajuću pomoć i zaštitu kako bi mu što brže bio vraćen identitet.

Član 9.

1. Države članice obezbeđuju da nijedno dete ne bude odvojeno od svojih roditelja protiv njihove volje, osim kada nadležni organi na osnovu sudskog uvida odluče, u skladu s odgovarajućim zakonom i procedurama, da je takvo razdvajanje neophodno i u najboljem interesu deteta. Takva odluka može biti neophodna u određenom slučaju, kao npr. ako roditelji zlostavljaju ili zanemaruju dete ili ako žive odvojeno pa se mora doneti odluka o mestu stanovanja deteta.
2. U svakom postupku, u skladu sa tačkom 1, sve zainteresovane strane dobiće priliku da učestvuju u postupku i da iznesu svoje mišljenje.
3. Države članice poštuju pravo deteta koje je odvojeno od jednog ili oba roditelja da održava lične odnose i neposredne kontakte sa oba roditelja na stalnoj osnovi, osim ako je to u suprotnosti sa najboljim interesima deteta.
4. U slučajevima kada je razdvajanje posledica mere koju je preduzela država članica, kao što su pritvor, zatvor, izgnanstvo, deportacija ili smrt (uključujući smrt koja iz bilo kog razloga nastupi dok je na brizi države) jednog ili oba roditelja ili deteta, država članica će, na zahtev,

roditeljima, detetu ili, ako je takav slučaj, drugom članu porodice obezbediti osnovne informacije o mestu boravka odsutnog člana/članova porodice ako davanje takve informacije ne ide na štetu dobrobiti deteta. Države članice se nadalje staraju da podnošenje takvog zahteva samo po sebi ne povlači nikakve štetne posledice za zainteresovano lice/lica.

Član 10.

1. U skladu sa obavezom država članica, shodno članu 9. tačka 1, zahteve deteta ili njegovih roditelja da ude u državu članicu ili je napusti radi spajanja porodice države članice rešavaju na pozitivan, human i ekspeditivan način. Države članice, takođe, obezbeđuju da podnošenje takvog zahteva ne povlači nikakve štetne posledice za podnosiocima zahteva i članove njihove porodice.

2. Dete čiji roditelji žive u različitim državama ima pravo da održava lične veze i neposredne kontakte sa oba roditelja na stalnoj osnovi, osim pod izuzetnim okolnostima. U tom cilju i u skladu sa obavezom država članica, shodno članu 9. tačka 2, države članice poštuju pravo deteta i njegovih roditelja da napuste svaku zemlju, uključujući i sopstvenu, kao i da uđu u svoju zemlju. Pravo na napuštanje svake zemlje podleže samo onim ograničenjima koja su propisana zakonom i koja su potrebna radi zaštite nacionalne bezbednosti, javnog reda (ordre public), javnog zdravlja i morala ili prava i sloboda drugih i koja su u skladu sa ostalim pravima priznatim u ovoj konvenciji.

Član 11.

1. Države članice preduzimaju mere za borbu protiv nelegalnog transfera i nevraćanje dece iz inostranstva.

2. U tom cilju, države članice podstiču zaključivanje bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili pristupanje postojećim sporazumima.

Član 12.

1. Države članice obezbeđuju detetu koje je sposobno da formira svoje sopstveno mišljenje pravo slobodnog izražavanja tog mišljenja o svim pitanjima koja se tiču deteta, s tim što se mišljenju deteta posvećuje dužna pažnja u skladu sa godinama života i zrelošću deteta.

2. U tu svrhu, detetu se posebno daje prilika da bude saslušano u svim sudskim i administrativnim postupcima koji se odnose na njega, bilo neposredno ili preko zastupnika ili odgovarajućeg organa, na način koji je u skladu sa proceduralnim pravilima nacionalnog zakona.

Član 13.

1. Dete ima pravo na slobodu izražavanja koja obuhvata i slobodu da traži, prima i daje informacije i ideje svih vrsta, bez obzira na granice, bilo usmeno ili pismeno ili preko štampe, umetnosti ili nekog drugog medija po izboru deteta.
2. Ostvarivanje ovog prava može da podleže izvesnim ograničenjima, ali samo onim koja su određena zakonom i koja su neophodna:
 - (a) radi poštovanja prava ili ugleda drugih; ili
 - (b) radi zaštite nacionalne bezbednosti, ili javnog reda (ordre public), ili javnog zdravlja ili morala.

Član 14.

1. Države članice poštuju pravo deteta na slobodu mišljenja, savesti i veroispovesti.
2. Države članice poštuju prava i dužnosti roditelja i, ako je takav slučaj, zakonitih staratelja da usmeravaju dete u ostvarivanju njegovog prava na način koji je u skladu sa razvojem njegovih sposobnosti.
3. Sloboda ispoljavanja veroispovesti ili ubeđenja može da podleže samo onim ograničenjima koja su propisana zakonom i koja su neophodna radi zaštite javne sigurnosti, reda, zdravlja ili morala ili osnovnih prava i sloboda drugih.

Član 15.

1. Države članice priznaju prava deteta na slobodu udruživanja i slobodu mirnog okupljanja.
2. Ne mogu se nametnuti nikakva ograničenja na ostvarivanje ovih prava, osim onih koja su u skladu sa zakonom i koja su neophodna u demokratskom društvu u interesu nacionalne bezbednosti ili javne sigurnosti, javnog reda (ordre public), zaštite javnog zdravlja ili morala ili zaštite prava i sloboda drugih.

Član 16.

1. Ni jedno dete ne sme biti izloženo samovoljnom ili nezakonitom mešanju u njegov privatni i porodični život, dom ili ličnu prepisku, kao ni nezakonitim napadima na njegovu čast i ugled.
2. Dete ima pravo na zaštitu zakona od takvog mešanja ili napada.

Član 17.

Države članice priznaju značajnu ulogu sredstava javnog informisanja i omogućavaju pristup deteta informacijama i materijalima iz različitih nacionalnih i međunarodnih izvora, posebno onih čiji je cilj unapređenje njegovog socijalnog, duhovnog i moralnog dobra i fizičkog i mentalnog zdravlja. U tom cilju, države članice:

- (a) podstiču sredstva javnog informisanja da šire informacije i materijale od socijalnog i kulturnog interesa za dete i u skladu sa članom 29;
- (b) podstiču međunarodnu saradnju u proizvodnji, razmeni i širenju takvih informacija i materijala iz različitih kulturnih, nacionalnih i međunarodnih izvora;
- (c) podstiču objavljivanje i širenje dečjih knjiga;
- (d) podstiču sredstva javnog informisanja da posvete posebnu pažnju lingvističkim potrebama deteta koje pripada manjinskoj grupi ili koje je autohtonog porekla;
- (e) podstiču razvoj odgovarajućih smernica za zaštitu deteta od informacija i materijala koji štete njegovom dobru, imajući u vidu odredbe čl. 13. i 18.

Član 18.

1. Države članice će uložiti sve napore, kako bi se uvažavalo načelo da oba roditelja imaju zajedničku odgovornost u podizanju i razvoju deteta. Roditelji ili, u zavisnosti od slučaja, zakoniti staratelji imaju glavnu odgovornost za podizanje i razvoj deteta. Interesi deteta su njihova osnovna briga.
2. Radi garantovanja i unapređivanja prava sadržanih u ovoj konvenciji, države članice pružaju roditeljima i zakonitim starateljima odgovarajuću pomoć u obavljanju dužnosti vaspitavanja deteta i obezbeđuju razvoj institucija, objekata i službi za brigu o deci.
3. Države članice preduzimaju sve odgovarajuće mere kako bi obezbedile da se deca zaposlenih roditelja koriste uslugama dečjih ustanova i objekata.

Član 19.

1. Države članice preduzimaju sve odgovarajuće zakonodavne, administrativne, socijalne i obrazovne mere radi zaštite deteta od svih oblika fizičkog ili mentalnog nasilja, povreda ili zloupotrebe, zanemarivanja ili nemarnog odnosa, maltretiranja ili eksploatacije, uključujući i seksualnu zloupotrebu, dok je na brizi kod roditelja, zakonitih staratelja ili nekog drugog lica kome je poverena briga o detetu.
2. Takve zaštitne mere treba da obuhvate, po potrebi, efikasne postupke za ustanovljavanje socijalnih programa za obezbeđenje podrške neophodne detetu i onima

kojima je poverena briga o detetu, kao i ostale oblike sprečavanja, utvrđivanja, prijavljivanja, prosljeđivanja, istrage, postupanja i praćenja slučajeva ovde navedenog zlostavljanja deteta i, po potrebi, obraćanja sudu.

Član 20.

1. Dete koje je privremene ili trajno lišeno porodične sredine ili kome, u njegovom najboljem interesu, nije dozvoljeno da ostane u tom krugu ima pravo na posebnu zaštitu i pomoć države.
2. Države članice, u skladu sa svojim nacionalnim zakonima, obezbeđuju alternativno staranje za takvo dete.
3. Takvo staranje treba da obuhvata, između ostalog, smeštaj u drugu porodicu, kafalah prema islamskom pravu, usvojenje ili, ako je neophodno, smeštaj u odgovarajuće ustanove za brigu o deci. Pri razmatranju rešenja, treba obratiti dužnu pažnju i na činjenicu da je poželjan kontinuitet u podizanju deteta, kao i na etničko, versko, kulturno i lingvističko poreklo deteta.

Član 21.

Države članice koje priznaju i/ili dozvoljavaju sistem usvojenja obezbeđuju da najbolji interesi deteta budu odlučujući i:

- (a) obezbeđuju da usvojenje deteta odobrava samo nadležni organ koji utvrđuje, u skladu sa odnosnim zakonom i procedurama i na osnovu svih relevantnih i pouzdanih informacija, da se usvojenje dozvoljava s obzirom na položaj deteta u vezi sa roditeljima, rođacima i zakonitim starateljima i, po potrebi, da su zainteresovana lica svesno dala saglasnost za usvojenje na osnovu takvog saveta koji može biti potreban;
- (b) priznaju da se međudržavno usvojenje može smatrati alternativnom mogućnošću brige o detetu ako se dete ne može smestiti u drugu porodicu ili biti usvojeno ili ako se o njemu ne može voditi briga na pogodan način u zemlji njegovog porekla;
- (c) obezbeđuju da dete na koje se odnosi međudržavno usvojenje uživa zaštitu i standarde jednake onima koji postoje u slučaju usvojenja u okviru jedne zemlje;
- (d) preduzimaju sve odgovarajuće mere kako u slučaju međudržavnog usvojenja smeštaj ne bi imao za posledicu neopravdanu finansijsku korist za one koji u tome ne učestvuju;
- (e) unapređuju, gde je to pogodno, ciljeve ovog člana zaključivanjem bilateralnih ili multilateralnih aranžmana ili sporazuma i nastoje, u tom okviru, da smeštaj deteta u drugoj zemlji izvrše nadležni organi ili tela.

Član 22.

1. Države članice preduzimaju odgovarajuće mere kako bi detetu koje traži status izbeglice ili koje se smatra izbeglicom, u skladu sa odgovarajućim međunarodnim ili nacionalnim zakonom i procedurama, bez obzira na to da li je dete u pratnji svojih roditelja ili nekog drugog lica ili ne, omogućile da dobije odgovarajuću zaštitu i humanitarnu pomoć u ostvarivanju prava sadržanih u ovoj konvenciji i u drugim međunarodnim instrumentima o pravima čoveka ili o humanitarnim pitanjima čije su članice pomenute države.

2. U tom cilju, države članice, ako smatraju za shodno, učestvuju u svim naporima Ujedinjenih nacija i drugih nadležnih međuvladinih ili nevladinih organizacija koje sarađuju sa Ujedinjenim nacijama, u cilju zaštite i pružanja pomoći takvom detetu i nalaženja roditelja ili drugih članova porodice deteta izbeglice radi pribavljanja informacija neophodnih za spajanje sa njegovom porodicom. U slučajevima kada se ne mogu pronaći roditelji niti ostali članovi porodice, detetu se pruža jednaka zaštita kao i svoj drugoj deci koja su stalno ili privremeno lišena porodičnog kruga iz bilo kog razloga, kako je to navedeno u ovoj Konvenciji.

Član 23.

1. Države članice priznaju da mentalno zaostalo ili fizički invalidno dete treba da uživa pun i dostojan život, u uslovima kojima se obezbeđuje njegovo dostojanstvo, podstiče samostalnost i olakšava aktivno učešće deteta u zajednici.

2. Države članice uvažavaju pravo invalidnog deteta na posebnu negu i podstiče i obezbeđivati pomoć detetu koje za to ispunjava uslove i onima koji su odgovorni za staranje o njemu, a za koju je podnesen zahtev, zavisno od raspoloživih sredstava, i koja odgovara stanju deteta i uslovima roditelja ili drugih lica koja se staraju o detetu.

3. Uvažavajući posebne potrebe invalidnog deteta, pomoć u skladu s tačkom 2. pruža se besplatno uvek kad je to moguće, imajući u vidu finansijska sredstva roditelja ili drugih lica koja se staraju o detetu, i koja je tako osmišljena da invalidno dete ima efikasan pristup i dobija obrazovanje, obuku, usluge zdravstvene zaštite i rehabilitacije, pripremu za zapošljavanje i mogućnost rekreacije na način koji doprinosi ostvarivanju što potpunije društvene integracije i ličnog razvoja deteta, uključujući kulturni i duhovni razvoj.

4. Države članice unapređuju, u duhu međunarodne saradnje, razmenu odgovarajućih informacija u oblasti preventivne zaštite zdravlja i medicinskog, psihološkog i funkcionalnog lečenja invalidnog deteta, uključujući širenje i dostupnost informacija u vezi sa metodama obuke u cilju rehabilitacije i stručnog osposobljavanja, kako bi se državama članicama omogućilo da poboljšaju svoje mogućnosti i veštine i prošire svoja iskustva u tim oblastima. U tom cilju, posebna pažnja poklanja se potrebama zemalja u razvoju.

Član 24.

1. Države članice priznaju pravo deteta na najviši nivo zdravstvene i medicinske zaštite i na rehabilitaciju. Države članice će nastojati da ni jednom detetu ne bude uskraćeno pravo na takvu zdravstvenu zaštitu.
2. Države članice će se zalagati za potpuno ostvarivanje ovog prava i, posebno, preduzimati odgovarajuće mere za:
 - (a) smanjenje smrtnosti odojčadi i dece;
 - (b) obezbeđenje neophodne medicinske pomoći i zdravstvene zaštite svoj deci, s naglaskom na razvoj primarne zdravstvene zaštite;
 - (c) suzbijanje bolesti i pothranjenosti, uključujući u okviru primarne zdravstvene zaštite, između ostalog primenu lako dostupne tehnologije i obezbeđujući adekvatne hranljive namirnice i čistu vodu za piće, uzimajući u obzir opasnosti i rizik zagađenja životne sredine;
 - (d) obezbeđenje odgovarajuće zaštite majke pre i posle rođenja deteta;
 - (e) omogućavanje svim segmentima društva, posebno roditeljima i deci, da budu informisani i da im se pruži podrška u korišćenju osnovnih znanja o zdravlju, ishrani deteta, prednostima dojenja, higijeni i higijenskim uslovima životne sredine, kao i sprečavanju nesreća;
 - (f) razvoj preventivne zdravstvene zaštite, savete roditeljima i obrazovanje i pružanje usluga u vezi s planiranjem porodice.
3. Države članice preduzimaju sve efikasne i odgovarajuće mere za ukidanje tradicionalne prakse koja šteti zdravlju dece.
4. Države članice preuzimaju na sebe obavezu da unapređuju i podstiču međunarodnu saradnju u cilju postepenog postizanja potpune realizacije prava iz ovog člana. U tom pogledu, posebno će se uzeti u obzir potrebe zemalja u razvoju.

Član 25.

Države članice uvažavaju pravo deteta, koje su nadležni organi zbrinuli radi staranja, zaštite ili lečenja njegovog fizičkog ili mentalnog zdravlja, na periodične provere lečenja koje se obezbeđuje detetu i svih ostalih okolnosti od značaja za njegovo zbrinjavanje.

Član 26.

1. Države članice uvažavaju pravo svakog deteta da koristi socijalnu zaštitu, uključujući socijalno osiguranje, i preduzimaju sve mere neophodne za puno ostvarivanje tog prava u skladu s nacionalnim zakonima.
2. Ove povlastice treba da budu priznate, ako to odgovara, uzimajući u obzir sredstva i uslove deteta i lica koja su odgovorna za izdržavanje deteta, kao i sve ostale uslove značajne za zahteve za povlastice koje podnese dete ili koji se podnesu u njegovo ime.

Član 27.

1. Države članice priznaju pravo svakog deteta na životni standard primeren fizičkom, mentalnom, duhovnom, moralnom i društvenom razvoju deteta.
2. Roditelj(i) ili druga lica odgovorna za dete imaju prvenstveno odgovornost da, u okviru svojih sposobnosti i finansijskih mogućnosti, obezbede životne uslove potrebne za razvoj deteta.
3. Države članice, u skladu s nacionalnim uslovima i svojim mogućnostima, preduzimaju odgovarajuće mere za pomoć roditeljima i drugim licima odgovornim za dete, radi ostvarivanja ovog prava i, u slučaju potrebe, obezbeđuju materijalnu pomoć i programe potpore, posebno u pogledu ishrane, odeće i stanovanja.
4. Države članice preduzimaju sve odgovarajuće mere kako bi obezbedile da dete dobija izdržavanje od roditelja ili drugih lica koja su finansijski odgovorna za dete, kako u okviru države članice tako i iz inostranstva. Posebno, ako lice koje je finansijski odgovorno za dete ne živi u istoj državi u kojoj i dete, države članice podstiču pristupanje međunarodnim sporazumima, odnosno zaključenje takvih sporazuma, kao i drugih odgovarajućih aranžmana.

Član 28.

1. Države članice priznaju pravo deteta na obrazovanje i, radi postepenog ostvarenja tog prava na osnovu jednakih mogućnosti, posebno:
 - (a) proglašavaju osnovno obrazovanje obaveznim i besplatnim za sve;
 - (b) podstiču razvoj različitih oblika srednjoškolskog obrazovanja, uključujući opšte i stručno obrazovanje, koje je dostupno svoj deci i preduzimaju odgovarajuće mere kao što su uvođenje besplatnog obrazovanja i pružanje finansijske pomoći u slučaju potrebe;
 - (c) svima omogućavaju sticanje visokog obrazovanja na osnovu sposobnosti, koristeći prikladna sredstva;

(d) svoj deci stavljaju na raspolaganje obrazovne i stručne informacije i usluge profesionalne orijentacije;

(e) preduzimaju mere za podsticanje redovnog pohađanja škole i smanjenje ispisivanja iz škole.

2. Države članice preduzimaju sve odgovarajuće mere kako bi se disciplina u školama mogla sprovesti na način koji je u skladu sa ljudskim dostojanstvom deteta i ovom konvencijom.

3. Države članice unapređuju i podstiču međunarodnu saradnju o pitanjima koja se odnose na obrazovanje, posebno radi doprinosa eliminaciji neznanja i nepismenosti u svetu i olakšanja pristupa nauci, tehničkom znanju i savremenim metodama nastave. U tom pogledu, posebna pažnja se poklanja potrebama zemalja u razvoju.

Član 29.

1. Države članice saglasne su da obrazovanje deteta treba da bude usmereno na:

(a) razvoj ličnosti deteta i razvoj obdarenosti i mentalnih i fizičkih sposobnosti do krajnjih granica;

(b) razvoj poštovanja prava čoveka i osnovnih sloboda, kao i poštovanje principa sadržanih u Povelji Ujedinjenih nacija;

(c) razvoj poštovanja roditelja deteta, njegovog kulturnog identiteta, jezika i vrednosti, nacionalnih vrednosti zemlje u kojoj dete živi i zemlje iz koje ono potiče, kao i civilizacija koje su različite od njegove;

(d) pripremu deteta za odgovoran život u slobodnom društvu, u duhu razumevanja, mira, tolerancije, jednakosti polova i prijateljstva među svim narodima, etničkim, nacionalnim i verskim grupama i licima autohtonog porekla;

(e) razvoj poštovanja prirodne sredine.

2. Ni jedna odredba ovog člana, kao ni člana 28. ne sme se tumačiti tako da se ograničava sloboda pojedinaca i tela da osnivaju i upravljaju obrazovnim ustanovama, imajući uvek u vidu poštovanje principa izloženih u tački 1. ovog člana i pod uslovom da je obrazovanje u takvim institucijama u skladu sa minimalnim standardima koje može propisati država.

Član 30.

U onim državama u kojima postoje etničke, verske ili jezičke manjine ili lica autohtonog porekla, dete koje pripada takvoj manjini ili je autohtonog porekla ne sme biti lišeno prava, u

zajednici sa ostalim pripadnicima grupe , na svoju kulturu, ispovedanje svoje vere i vršenje verskih obreda ili upotrebu svog jezika.

Član 31.

1. Države članice priznaju pravo deteta na odmor i slobodno vreme, na igru i rekreaciju koja odgovara uzrastu deteta i slobodno učešće u kulturnom životu i umetnosti.
2. Države članice poštuju i unapređuju pravo deteta na puno učešće u kulturnom i umetničkom životu i podstiču pružanje odgovarajućih i jednakih mogućnosti za kulturne, umetničke, rekreativne i slobodne aktivnosti.

Član 32.

1. Države članice priznaju pravo deteta na zaštitu od ekonomske eksploatacije i rada na poslu koji može biti opasan ili ometati obrazovanje deteta ili štetiti zdravlju deteta, odnosno njegovom fizičkom, mentalnom, duhovnom, moralnom ili socijalnom razvoju.
2. Države članice preduzimaju zakonodavne, administrativne, socijalne i obrazovne mere za primenu odredaba ovog člana. U tom cilju, a imajući u vidu odgovarajuće odredbe drugih međunarodnih instrumenata, države članice posebno:

- (a) određuju minimalnu starost za zapošljavanje;
- (b) obezbeđuju regulisanje radnog vremena i uslova rada;
- (c) određuju odgovarajuće kazne ili druge sankcije kako bi se osigurala efikasna primena odredaba ovog člana.

Član 33.

Države članice preduzimaju sve odgovarajuće mere, uključujući zakonodavne, administrativne, socijalne i obrazovne mere, za zaštitu dece od nelegalne upotrebe opojnih droga i psihotropnih supstanci, kako je definisano odgovarajućim međunarodnim ugovorima, i za sprečavanje korišćenja dece u nelegalnoj proizvodnji i trgovini tim supstancama.

Član 34.

Države članice obavezuju se da zaštite dete od svih oblika seksualnog izrabljivanja i seksualne zloupotrebe. U tom cilju, države članice posebno preuzimaju sve odgovarajuće nacionalne, bilateralne i multilateralne mere za sprečavanje:

- (a) navođenja ili prisiljavanja deteta da učestvuje u nezakonitim seksualnim aktivnostima;
- (b) eksploatatorskog korišćenja dece u prostituciji ili drugim nezakonitim seksualnim radnjama;
- (c) eksploatatorskog korišćenja dece u pornografskim predstavama i časopisima.

Član 35.

Države članice preduzimaju sve odgovarajuće nacionalne, bilateralne i multilateralne mere za sprečavanje nasilnog odvođenja, prodaje ili trgovine decom u bilo kom cilju i u bilo kom obliku.

Član 36.

Države članice štite dete od svih drugih oblika eksploatacije štetne za dete.

Član 37.

Države članice obezbeđuju da:

- (a) ni jedno dete ne bude izloženo mučenju ili drugim okrutnim neljudskim ili ponižavajućim postupcima ili kazni. Smrtna kazna i doživotna robija bez mogućnosti puštanja na slobodu ne može se izreći za krivična dela koja su učinila lica mlađa od osamnaest godina;
- (b) ni jedno dete ne može biti lišeno slobode nezakonito ili samovoljno. Hapšenje, pritvor ili zatvor za dete mora biti u skladu sa zakonom i koristiti se samo kao poslednja moguća mera i za najkraće moguće vreme;
- (c) sa detetom lišenim slobode postupa se tako što se poštuje dostojanstvo ljudske ličnosti, kao i na način kojim se uzimaju u obzir potrebe lica njegovih godina. Svako dete lišeno slobode odvaja se od odraslih, osim ako se ne smatra da je to u najboljem interesu deteta i ima pravo da održava kontakt sa svojom porodicom preko pisama i poseta, osim u izuzetnim slučajevima;
- (d) svako dete lišeno slobode ima pravo na hitnu pravnu i drugu odgovarajuću pomoć, pravo da pred sudom ili drugim nadležnim, nezavisnim i nepristrasnim organom postavi pitanje zakonitosti lišavanja slobode, kao i pravo na hitnu odluku o tom pitanju.

Član 38.

1. Države članice obavezuju se da poštuju i obezbede poštovanje pravila međunarodnog humanitarnog prava koja se primenjuju na njih u oružanim sukobima, a koja se odnose na dete.
2. Države članice preduzimaju sve praktično izvodljive mere kako lica koja još nisu navršila petnaest godina života ne bi neposredno učestvovala u sukobima.
3. Države članice se uzdržavaju od regrutovanja u oružane snage lica koja još nisu navršila petnaest godina života.

Pri regrutovanju onih lica koja su navršila petnaest godina života ali ne osamnaest države članice nastoje da daju prednost najstarijima.

4. U skladu sa obavezama na osnovu međunarodnog humanitarnog prava da štite civilno stanovništvo u oružanim sukobima, države članice preduzimaju sve praktično izvodljive mere kako bi obezbedile zaštitu i brigu o deci pogođenoj oružanim sukobom.

Član 39.

Države članice preduzimaju sve odgovarajuće mere za bolji fizički i psihički oporavak i socijalnu reintegraciju deteta koje je žrtva nekog oblika zanemarivanja, eksploatacije, zlostrebe, mučenja ili nekog drugog oblika okrutnog, nehumanog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja ili oružanih sukoba. Takav oporavak i reintegracija se odvijaju u sredini koja podstiče zdravlje, samopoštovanje i dostojanstvo deteta.

Član 40.

1. Države članice priznaju pravo svakog deteta za koje se tvrdi ili koje je optuženo ili za koje je priznato da je prekršilo krivični zakon da se s njim postupa na način kojim se podstiče njegovo osećanje dostojanstva i vrednosti, što jača njegovo poštovanje prava čoveka i osnovne slobode drugih i pri čemu se uzimaju u obzir uzrast deteta i želja da se poboljša njegova reintegracija i da ono preuzme konstruktivnu ulogu u društvu.

2. U tom cilju i imajući u vidu odgovarajuće odredbe međunarodnih instrumenata, države članice posebno obezbeđuju da se:

(a) ni za jedno dete neosnovano ne tvrdi, da ne bude optuženo ili da ne prizna da je prekršilo krivični zakon zbog dela ili propusta koji nisu zabranjeni nacionalnim ili međunarodnim zakonima u vreme kada su učinjeni.

(b) svakom detetu za koje se tvrdi ili koje je optuženo za kršenje krivičnog zakona daju bar sledeće garancije:

- (i) da se smatra nevinim dok se krivica ne dokaže po zakonu;
- (ii) da bude odmah i direktno obavješteno o optužbama protiv njega i ukoliko je potrebno njegovih roditelja ili zakonskih staratelja i da ima pravnu li drugu odgovarajuću pomoć u pripremi i prezentiranju svoje odbrane;
- (iii) da se postupak vodi bez zakašnjenja od strane nadležnog nezavisnog i nepristrasnog organa ili sudskog tela, u pravičnom saslušanju u skladu sa zakonom, u prisustvu pravne ili druge odgovarajuće pomoći, i osim ukoliko se ne smatra da to nije u interesu deteta, posebno uzimajući u obzir njegove godine, ili položaj njegovih roditelja ili zakonskih staratelja;
- (iv) da ne bude prisiljeno da svedoči ili da prizna krivicu; da se ispituju ili da budu ispitani svedoci druge strane i da se obezbedi učešće i ispitivanje njegovih svedoka pod jednakim uslovima;
- (v) da ukoliko se smatra da je prekršilo krivični zakon, ovu odluku i svaku dosuđenu meru koja iz toga proizilazi, ponovo razmatra viši, nadležni, nezavisni i nepristrasni organ ili sudsko telo u skladu sa zakonom;
- (vi) da ima besplatnu pomoć prevodioca ukoliko dete ne može da razume ili ne govori jezik koji se koristi;
- (vii) da se poštuje njegova privatnost na svim nivoima postupka.

3. Države potpisnice će nastojati da podstiču donošenje zakona, postupaka, uspostavljanje organa i ustanova primenljivih na decu za koju se tvrdi, koja su optužena i za koju se smatra da su prekršili krivični zakon, a posebno:

(a) utvrđivanje najniže starosti ispod koje deca ne mogu biti smatrana sposobnim za kršenje krivičnog zakona;

(b) kadgod je moguće i poželjno, mere za postupanje sa takvom decom, bez pribegavanja sudskom postupku, s tim da ljudska prava i zakonska zaštita budu u potpunosti poštovana.

4. Raznolikost raspoloživih mogućnosti kao što su briga, savetovanje, nadzor; pravno zastupanje; uslovno kažnjavanje; prihvat; obrazovanje i programi stručnog usmeravanja i druge mogućnosti institucionalne brige biće na raspolaganju da bi se obezbedilo da se sa decom postupa na način koji odgovara njihovom dobru i koji je proporcionalan i okolnostima i učinjenom delu.

Član 41.

Ni jedna odredba ove Konvencije neće uticati na bilo koje druge odredbe koje više doprinose ostvarivanju prava deteta, a koje se eventualno nalaze:

(a) u zakonima države članice ili

(b) u međunarodnom pravu koje ta država primenjuje.

DEO II

Član 42.

Države članice obavezuju se da s principima i odredbama Konvencije što šire i na odgovarajući i aktivan način upoznaju kako odrasla lica tako i decu.

Član 43.

1. Radi razmatranja postignutog napretka država članica u izvršavanju obaveza preuzetih na osnovu ove Konvencije, osniva se Komitet za prava deteta koji vrši funkcije navedene u daljem tekstu.

2. Komitet sačinjava osamnaest eksperata visokih moralnih kvaliteta i priznate kompetentnosti u oblasti na koju se odnosi ova konvencija. Članove Komiteta biraju države članice iz redova svojih državljana i oni obavljaju svoje dužnosti u ličnom svojstvu, pri čemu se vodi računa o podjednakoj geografskoj zastupljenosti, kao i o glavnim pravnim sistemima.

3. Članovi Komiteta biraju se tajnim glasanjem sa liste lica koja nominuju države članice. Svaka država članica može nominovati jedno lice iz redova svojih državljana.

4. Prvi izbori za Komitet održavaju se najkasnije šest meseci nakon datuma stupanja na snagu ove konvencije, a nakon toga svake druge godine. Najmanje četiri meseca pre datuma svih izbora, generalni sekretar Ujedinjenih nacija upućuje pismo državama članicama pozivajući ih da podnesu svoje nominacije u roku od dva meseca. Generalni sekretar nakon toga priprema listu svih tako nominovanih lica prema abecednom redu, naznačujući i države članice koje su ih nominovale i podnosi je državama članicama ove konvencije.

5. Izbori se održavaju na sastancima država članica koje saziva generalni sekretar u sedištu Ujedinjenih nacija. Na tim sastancima na kojima kvorum čine dve trećine država članica, u Komitet se biraju lica koja dobiju najveći broj glasova i apsolutnu većinu glasova predstavnika država članica koji su prisutni i koji glasaju.

6. Članovi Komiteta biraju se na period od četiri godine. Mogu se ponovo birati ako budu ponovo nominovani. Mandat petorice članova izabranih na prvim izborima ističe nakon dve godine. Odmah nakon prvih izbora, imena te petorice članova žrebom utvrđuje predsedavajući sastanka.

7. Ako neki član Komiteta umre ili podnese ostavku ili izjavi da iz nekog drugog razloga ne može više da obavlja dužnosti u Komitetu, država članica koja je nominovala tog člana imenuje drugog eksperta iz redova svojih državljana na isto mesto za preostali deo mandata u zavisnosti od odobrenja Komiteta.
8. Komitet utvrđuje svoj poslovnik.
9. Komitet bira svoje funkcionere na period od dve godine.
10. Sastanci Komiteta obično se održavaju u sedištu Ujedinjenih nacija ili u nekom drugom pogodnom mestu koje odredi Komitet. Komitet se obično sastaje jednom godišnje. Dužina trajanja sastanka Komiteta određuje se i, po potrebi, preispituje na sastanku država članica ove Konvencije, u zavisnosti od saglasnosti Generalne skupštine.
11. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija obezbeđuje potrebno osoblje i uslove za efikasno obavljanje funkcija Komiteta na osnovu ove Konvencije.
12. Uz saglasnost Generalne skupštine, članovi Komiteta osnovanog na osnovu ove konvencije primaju platu iz sredstava Ujedinjenih nacija pod uslovima koje odredi Skupština.

Član 44.

1. Države članice obavezuju se da Komitetu preko generalnog sekretara Ujedinjenih nacija podnose izveštaje o merama koje su usvojile, a koje doprinose ostvarivanju prava koja su ovde priznata, kao i o napretku postignutom u ostvarivanju tih prava:
 - (a) u roku od dve godine od stupanja Konvencije na snagu u državama članicama;
 - (b) nakon toga, svakih pet godina.
2. U izveštajima pripremljenim u skladu s ovim članom ukazaće se na faktore i teškoće, ako ih ima, koji utiču na stepen ostvarivanja obaveza po ovoj Konvenciji. Izveštaji treba da sadrže dovoljno informacija na osnovu kojih će Komitet imati potpun uvid u primenu Konvencije u odnosnoj zemlji.
3. Država članica koja je podnela sveobuhvatan prvi izveštaj Komitetu ne mora u svojim narednim izveštajima koji se podnose u skladu s tačkom 1(b) ponavljati osnovne informacije koje je prethodno već dala.
4. Komitet može zatražiti od država članica dodatne informacije koje se odnose na primenu Konvencije.
5. Komitet podnosi Generalnoj skupštini, preko ekonomskog i socijalnog saveta, svake dve godine izveštaje o svojim aktivnostima.
6. Države članice stavljaju izveštaje na uvid javnosti u svojim zemljama.

Član 45.

Radi podsticanja efikasne primene Konvencije i ohrabivanja međunarodne saradnje u oblasti o kojoj je reč u ovoj konvenciji:

(a) specijalizovane agencije, UNICEF i drugi organi Ujedinjenih nacija imaju pravo na prisustvo svog predstavnika prilikom razmatranja primene onih odredaba ove konvencije koje su u njihovoj nadležnosti. Komitet može pozvati specijalizovane agencije, UNICEF i druge organe Ujedinjenih nacija da podnesu izveštaje o primeni Konvencije u oblastima koje su u okviru njihovih aktivnosti;

(b) Komitet, ako smatra za shodno, dostavlja specijalizovanim agencijama, UNICEF-u i drugim nadležnim telima izveštaje država članica koji sadrže zahtev ili ukazuju na potrebu za stručnim savetima ili pomoći, zajedno sa eventualnim zapažanjima i predlozima u vezi s tim molbama ili potrebama;

(c) Komitet može dati preporuku Generalnoj skupštini da zamoli generalnog sekretara da u ime Komiteta preduzme studije o konkretnim pitanjima koja se odnose na pravo deteta;

(d) Komitet može davati predloge i opšte preporuke koje se zasnivaju na informacijama primljenim u skladu sa čl. 44. i 45. ove konvencije. Takvi predlozi i opšte preporuke dostavljaju se zainteresovanim državama članicama, a Generalna skupština se o njima obaveštava uz eventualne komentare država članica.

DEO III

Član 46.

Ova Konvencija je otvorena za potpisivanja svim državama.

Član 47.

Konvencija podleže ratifikaciji. Ratifikacioni instrumenti se deponuju kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 48.

Ova konvencija ostaje otvorena za pristupanje svih državama. Instrumenti o pristupanju deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 49.

1. Ova Konvencija stupa na snagu tridesetog dana od datuma deponovanja dvadesetog ratifikacionog instrumenta ili instrumenta o pristupanju kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.
2. Za svaku državu koja ratifikuje Konvenciju ili joj pristupi nakon deponovanja dvadesetog ratifikacionog instrumenta ili instrumenta o pristupanju, Konvencija stupa na snagu tridesetog dana od datuma deponovanja ratifikacionog instrumenta ili instrumenta o pristupanju.

Član 50.

1. Svaka država članica može predložiti amandman i podneti ga generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija. Generalni sekretar nakon toga dostavlja predloženi amandman državama članicama uz molbu da naznače da li su za konferenciju država članica radi razmatranja i glasanja o predlozima. U slučaju da se u roku od četiri meseca od datuma dostavljanja takvog amandmana najmanje jedna trećina država članica izjasni za konferenciju, generalni sekretar saziva konferenciju pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija. Svi amandmani koje usvoji većina država članica koje su prisutne i koje glasaju na konferenciji, podnose se na odobrenje Generalnoj skupštini.
2. Amandman usvojen u skladu s tačkom (1) ovog člana stupa na snagu nakon odobrenja Generalne skupštine Ujedinjenih nacija i prihvatanja od strane dve trećine država članica.
3. Kada stupi na snagu, amandman postaje obavezan za one države članice koje su ga prihvatile, a ostale države članice i dalje obavezuju odredbe ove Konvencije i svi eventualni amandmani prihvaćeni ranije.

Član 51.

1. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija prima i dostavlja svim državama tekst o rezervama koje izraze države u vreme ratifikacije ili pristupanja.
2. Rezerva koja nije u skladu s ciljem i namernom ove konvencije nije dozvoljena.
3. Rezerve se mogu povući u bilo koje vreme pismenim obaveštenjem upućenim generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, koji o tome obaveštava sve države. Takvo obaveštenje stupa na snagu na dan kada ga primi generalni sekretar.

Član 52.

Država članica može otkazati ovu konvenciju pismenim obaveštenjem generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija. Otkaz stupa na snagu godinu dana nakon što generalni sekretar primi ovo obaveštenje.

Član 53.

Generalni sekretar Ujedinjenih nacija je određen za depozitara Konvencije.

Član 54.

Original ove Konvencije, čiji su tekstovi na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španskom jeziku podjednako verodostojni, deponuje se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Potvrđujući navedeno, potpisnici za to propisno ovlašćeni, potpisali su ovu konvenciju.